

Una invitació sempre oberta. La vocació a l'Opus Dei

Cada sant és un projecte de Déu per portar l'Evangelí al seu propi temps. Quins aspectes de la vida de Jesús volen encarnar els fidels de l'Opus Dei?

21/04/2021

Quan aquell rei va invitar els convidats al casament del seu fill, pensava que escrivia a amics i persones properes, que estarien encantades de deixar el que tenien

entre mans per compartir amb ell l'alegria del moment. Però s'equivocava. Com apunta laconicament el text evangèlic: «No hi volien anar» (*Mt* 22, 3). Al monarca li va semblar que hi havia d'haver un malentès, així que va enviar un nou missatge als convidats, aquesta vegada més clar: «Ja tinc preparat el meu banquet: he fet matar els vedells i l'aviram, i tot és a punt. Veniu a les noces!» (v. 4). Tanmateix, la resposta va ser encara més dolorosa (cf. v. 5-6). Aquesta paràbola plantejada per Jesús és similar a la dels vinyataires, que sant Mateu situa una mica abans en el seu evangeli (cf. *Mt* 21, 33-40). Tot i que en les dues ocasions el Senyor es dirigia a les autoritats d'Israel, les seves paraules continuen ressonant al llarg de la història. En quin sentit nosaltres també hem estat convidats al casament del fill del Rei o a treballar en una vinya? Què ens vol

dir Jesús amb aquestes paraules seves?

Potser amb aquests relats ens vol recordar, senzillament, que la nostra existència adquireix tot el seu sentit quan es mantenen vives i actuals la nostra relació amb Déu, la nostra realitat filial i la nostra crida a transformar el món a imatge del seu amor. Així, ens anima a mantenir «amb joventut d'ànima» la consciència i la responsabilitat del do que hem rebut.^[1] Atès que no som millors que les persones que escoltaven Jesús, el risc de caure en el comportament que descriuen les seves paràboles també ens afecta a nosaltres. I a la inversa: la grandesa que ens obre la possibilitat de viure com a fills de Déu mereix que renovem els nostres desitjos de mantenir sempre jove la nostra resposta d'amor.

El que l'Obra recorda

A Gaudete et exsultate, el Papa va recordar que «cada sant és una missió; és un projecte del Pare per a reflectir i encarnar, en un moment determinat de la història, un aspecte de l'Evangelí».[2] En aquest sentit, sant Josepmaria deia que el missatge de l'Opus Dei és «vell com l'Evangelí, i com l'Evangelí nou»,[3] ja que no fa sinó recordar quelcom que ja és present en la vida i en el missatge del Senyor. En realitat, tots els cristians estem cridats a reflectir Jesucrist i a fer-lo present en el món; en això consisteix l'obra de l'Esperit Sant en l'ànima i a l'Església (cf. 2 Co 3, 18). Tanmateix, la vocació de cadascú el pot portar a «reproduir en la pròpia existència diferents aspectes de la vida terrena de Jesús: la seva vida oculta, la seva vida comunitària, la seva proximitat als últims, la seva pobresa i altres manifestacions de la seva entrega per amor».[4] D'aquesta manera, cada sant —i, en definitiva, cada cristià— «és un missatge que

l'Esperit Sant pren de la riquesa de Jesucrist i regala al seu poble». [5]

Quins aspectes de la vida de Crist vol encarnar la vida dels fidels de l'Opus Dei? Quin és el missatge que el Paràclit vol recordar als seus contemporanis? L'horitzó del centenari de l'Obra és una bona ocasió per fer-se aquestes preguntes i per endinsar-se en el que Déu vol dir al món amb el missatge de l'Obra, dirigit també a persones i llocs que potser no n'han sentit a parlar mai.

En l'intent per explicar la llum que sant Josepmaria va rebre el 2 d'octubre del 1928, alguna representació artística ha utilitzat el recurs de posar-la en relació amb el taller de Natzaret, el lloc on Jesús i Josep treballaven i passaven els dies. En efecte, amb el missatge de l'Obra l'Esperit Sant ens recorda a tots que els cristians estem cridats a la unió amb Déu en la vida ordinària, que a

tots ens ve a buscar el Senyor i que, per això mateix, el món és un lloc — més encara, un mitjà— de santificació. De la mateixa manera que a Betlem, Egipte i Natzaret es van unir el cel i la terra, als llocs on es desenvolupa la nostra existència hi podem trobar Déu i reconciliar amb ell la seva creació. Sant Josepmaria escrivia en una de les seves cartes: «Venim a santificar qualsevol fatiga humana honesta: el treball ordinari, precisament al món, de manera laical i secular, en servei de l'Església Santa, del Romà Pontífex i de totes les ànimes».[6]

Com a desenvolupament d'aquella llum, el Senyor va anar mostrant a sant Josepmaria altres punts que serien centrals per a la vida dels fidels de l'Obra. La crida de tots a la santedat i la missió d'encendre el món en l'amor de Déu tindria el treball com a polleguera, el sentit de la filiació divina com a fonament i la

Missa com a centre i arrel. L'Opus Dei es presentava com una *partecica* de l'Església que no volia sinó servir-la, al món i a través de les realitats del món. «Més d'una vegada he comparat aquesta missió nostra, seguint l'exemple del Senyor, a la del llevat que, des de dins de la massa, la fermenta fins que la converteix en pa bo».[7] Així, els fidels de l'Obra se saben cridats per vocació divina per portar a Déu el món en què viuen. El camí no és cap altre que el de Natzaret: el treball ben fet, el servei als altres, la cura de les persones que Déu ens posa a prop, la preocupació per la realitat en què vivim i a la qual estimem. Amb senzillesa i naturalitat, sabent-nos destinataris d'una crida que abraça tota la nostra existència.

Una crida que mou la vida sencera

Algunes de les característiques més pròpies de la vida a l'Obra s'entenen

només en considerar que es tracta d'un fenomen vocacional, és a dir, que formar part de l'Opus Dei no és fruit d'una iniciativa humana, d'una idea feliç o d'un afany generós, sinó, en primer lloc, d'una crida divina. D'una manera o un altra, i amb més profunditat a mesura que passen els anys, descobrim «aquesta *crida divina*, que encén en nosaltres el desig de buscar la perfecció al mig del món».[8] Deixem llavors que Jesús s'ensenyoreixi de la nostra ànima. Amb la gràcia de Déu, els nostres desitjos es van identificant gradualment amb els seus, fins que podem dir que vivim només *per amor* —perquè ens mou saber-nos estimats per Déu— i *per estimar* —perquè som conscients que ell compta amb nosaltres perquè el seu amor arribi a moltes més persones.

La vida de qualsevol fidel de l'Obra suposa, doncs, una «trobadà vocacional plena», de manera que

«l'Opus Dei s'insereix en tota la nostra vida».[9] En aquest sentit, com a fenomen vocacional és quelcom diferent d'una associació, que requereix una dedicació que es limita a una sèrie d'activitats o de trobades. D'altra banda, també és diferent del que seria més propi d'una consagració especial, que comportaria una sèrie de deures que s'han de viure d'una manera determinada i que s'afegeixen als d'un batejat com a obligacions de justícia. Més aviat, es tracta de convertir *la vida sencera* en un descobriment continu d'aquell que ens crida, i en una joiosa resposta — sempre creativa i plena d'amor— a la seva crida.

Ara bé, com respon una persona enamorada quan es tracta de fer feliç qui estima? O, vist d'una altra manera, com s'involucra algú en una missió que considera el més important de la seva vida? Si no hi ha

res que el mogui amb més força que poder atendre aquesta persona, aquesta missió, ho posa tot de part seva amb iniciativa, amb espontaneïtat. Així doncs, no es tracta de «fer cada vegada més coses o complir certs estàndards que ens hàgim imposat com a tasca»;^[10] tampoc no és qüestió de «col·laborar en determinades tasques o en les labors corporatives de l'apostolat». ^[11] Lògicament, també d'aquesta manera es pot viure la crida, però és important no perdre de vista que el que és essencial «és la correspondència a l'amor de Déu», ^[12] quelcom que no té una forma fixa i que, alhora, pot donar forma a tot el que fem.

Sant Josepmaria explicava que el caràcter *omniabarcant* del sentit vocacional de la vida condueix a l'experiència de la unitat de vida, que té a veure amb l'origen i la fi de les nostres accions: «Una unitat de vida

que té simultàniament dues facetes: la interior, que ens fa contemplatius, i l'apostòlica, a través del nostre treball professional, que és visible i externa».[13] Es tracta, llavors, de buscar el Senyor en tot el que fem, de posar-lo «com a fi de tots els nostres treballs», [14] i d'intentar apropar el seu amor als qui viuen a prop nostre, ocupant-nos-en, preocupant-nos-en i servint-los en les diferents circumstàncies en què ens trobem. Aquest mateix desig ens portarà, de vegades, a embarcar-nos en projectes de tot tipus, juntament amb altres fidels de l'Obra, altres cristians o persones que senzillament comparteixen amb nosaltres el desig de transformar el món a imatge de Crist, Déu perfecte i home perfecte.

Amb la flexibilitat d'un múscul

És característic dels fidels de l'Opus Dei actuar sempre amb plena llibertat, «perquè és propi de la

nostra peculiar crida divina
santificar-nos, treballant en les
tasques ordinàries dels homes segons
el dictat de la mateixa consciència,
sentint-nos responsables
personalment de les nostres
activitats lliurement decidides, dins
de la fe i de la moral de Jesucrist».

[15] Així ho van entendre des del
principi els membres de l'Obra, amb
iniciatives de tot tipus, des del món
de les finances fins al món de la llar,
des de l'agricultura fins a l'educació
o les comunicacions. Totes tenen,
d'alguna manera, la seva inspiració
en el missatge de l'Opus Dei, i
tanmateix no hi pertanyen, ni estan
organitzades per aquest, sinó per
cadascuna de les persones que les
promouen.

De fet, l'apostolat principal de l'Obra
és «el d'amistat i confiança,
realitzat personalment per
cadascuna i cadascú».[16] Això té
algunes conseqüències que toquen

molt de prop la manera de ser pròpia dels fidels de l'Opus Dei i de la seva tasca evangelitzadora. En primer lloc, ens diu que tots viuen la seva entrega «amb la mateixa dedicació», ja que «la vocació i la missió corresponent inclouen tota la nostra vida».[17] Així, tots som igualment rellevants, tots som corresponsables de la missió comuna des del lloc i la tasca en què ens trobem.

Aquesta realitat constitueix una crida contínua al cor de cadascuna i de cadascú, conscients que «Déu ens demana que l'afany apostòlic ompli els nostres cors, que ens oblidem de nosaltres mateixos, per ocupar-nos —amb gustós sacrifici— de tota la humanitat».[18] Aquesta és, d'altra banda, la nostra font d'alegria més gran, ja que «res no pot produir més satisfacció que el fet de portar tantes ànimes a la llum i al caliu de Crist».[19] Ens aproparem als altres amb una actitud d'amistat de qui veu en

cada persona un fill de Déu, una filla de Déu, tot i que potser no tots siguin conscients de la seva condició; «persones a les quals ningú ha ensenyat a valorar la seva vida corrent», a les quals, amb el nostre exemple i la nostra paraula, intentarem descobrir «aquesta gran veritat: Jesucrist s'ha preocupat de nosaltres, fins i tot dels més petits, fins i tot dels més insignificants».[20]

D'altra banda, que el principal apostolat sigui el personal fa que sigui difícil quantificar la labor evangelitzadora de l'Opus Dei, o la seva repercussió en el conjunt de la missió de l'Església. Es tracta d'una revolució silenciosa, que vol canviar el rostre d'ambients de feina, de ciutats, de societats senceres, sense aparat, sense soroll. Sant Josepmaria gaudia en contemplar «una labor que no desvetlla l'atenció, que no és fàcil de traduir en estadístiques, però que dona fruits de santedat en milers

d'ànimes que van seguint Crist, eficaçment i calladament, enmig de la feina professional de cada dia».

[21]

Finalment, aquesta característica del seu apostolat propi fa que l'Opus Dei sigui necessàriament una *desorganització organitzada*. Hi haurà, lògicament, un mínim d'estructura, que tindrà a veure amb la formació que els seus fidels necessiten per mantenir viva la seva resposta d'amor a Déu i a cada persona al mig del món. L'accent en l'espontaneïtat i en la iniciativa es deu al fet que tots som corresponsables o, com recorda el prelat de l'Opus Dei en la seva última carta, «tots tenim l'Obra a les nostres mans».[22] En realitat, totes aquestes característiques, que són pròpies de l'Obra tal com Déu la va lliurar a sant Josepmaria, constitueixen per a nosaltres alhora un do que hem d'agrair, un tresor en què sempre

podem aprofundir per gaudir-ne i omplir-nos d'agraïment, i una tasca de la realitat de la qual som, per una crida divina, responsables.

Lucas Buch

[1] Cf. Mons. Fernando Ocáriz, Carta pastoral, 28.X.2020, núm. 2.

[2] Francesc, ex. ap. *Gaudete et Exsultate*, núm. 19.

[3] Sant Josepmaria, *Carta 3*, núm. 91.

[4] Francesc, *Gaudete et exsultate*, núm. 20.

[5] *Ibídem*, núm. 21.

[6] Sant Josepmaria, *Carta 3*, núm. 2a.

[7] Sant Josepmaria, Carta 1, núm. 5b.

[8] Sant Josepmaria, Carta 3, núm. 8b.

[9] Sant Josepmaria, *Carta* 31, núm. 11. Citat a: Mons. Fernando Ocáriz, Carta pastoral, 28.X.2020, núm. 8.

[10] Mons. Fernando Ocáriz, Carta pastoral, 28.X.2020, núm. 6.

[11] *Ibídem*, núm. 8.

[12] *Ibídem*, núm. 7.

[13] Sant Josepmaria, *Carta* 3, núm. 14a.

[14] *Ibídem*, núm. 15a.

[15] *Ibídem*, núm. 43d.

[16] Mons. Fernando Ocáriz, Carta pastoral, 28.X.2020, núm. 5.

[17] *Ibídem*, núm. 8.

[18] Sant Josepmaria, *Carta* 1, núm. 22a.

[19] Ibídem, núm. 22c.

[20] Ibídem, núm. 22c.

[21] Sant Josepmaria, *Converses*, núm. 71.

[22] Mons. Fernando Ocáriz, Carta pastoral, 28.X.2020, núm. 27; cf. sant Josepmaria, *Converses*, núm. 19.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca/article/una-invitalcio-
sempre-oberta/](https://dev.opusdei.org/ca/article/una-invitalcio-sempre-oberta/) (05/08/2025)